

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΑΡΚ ΤΟΥΕΪΝ

Οι περιπέτειες
του Τομ Σόγιερ

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο νεαρός μαχητής

– Τομ!

Καμιά απάντηση.

– Τομ!

Ούτε τώρα.

– Τι γίνηκε τούτο το παιδί; Τομ! Έι, Τομ!

Ούτε φωνή ούτε ακρόαση.

Η ηλικιωμένη γυναίκα χαμήλωσε τα γυαλιά της και κοίταξε τριγύρω.

Έπειτα τα σήκωσε ψηλά στο μέτωπό της και κοίταξε κάτω απ' αυτά. Σπάνια –ή σχεδόν ποτέ– δεν κοίταζε μέσα από τα γυαλιά της για κάτι τόσο ασήμαντο όπως ο Τομ. Ήταν το καλό της ζευγάρι, το καμάρι της, και ήταν «του λούσου» – όχι για δουλειά!

Σταμάτησε μια στιγμή γεμάτη απορία κι έπειτα είπε, όχι άγρια, μα αρκετά φωναχτά:

– Χμ!... Έτσι και σε πιάσω στα χέρια μου, θα...

Δεν τέλειωσε τη φράση της, γιατί είχε σκύψει κι έψαχνε με τη σκούπα κάτω από το κρεβάτι, κι έτσι κοβόταν η αναπνοή της.

Δεν ξετρύπωσε όμως από εκεί παρά μονάχα το γάτο.

– Ποτέ μου δεν είδα τέτοιο παιδί! μονολόγησε.

Πήγε στην ανοιχτή εξώπορτα, στάθηκε στο κατώφλι και κοίταξε στον κήπο. Πουθενά ο Τομ! Ύψωσε λοιπόν τη φωνή της ανάλογα με την απόσταση και φώναξε:

– Έι! Έι! Τομ!

Ένας ανάλαφρος θόρυβος ακούστηκε πίσω της, και η γυναίκα στράφηκε και άρπαξε από το πουκάμισο ένα αγόρι προτού το σκάσει.

– Α! Εκεί ήσουν; Καλά το σκέφτηκα πως θα ήσουν στην αποθηκούλα... Τι έκανες εκεί;

– Τίποτα.

– Τίποτα; Τι είναι αυτό;

– Δεν ξέρω, θεία!

– Εγώ όμως ξέρω! Είναι μαρμελάδα! Εκατό φορές σου είπα πως αν αγγίξεις ξανά τη μαρμελάδα, θα σε γδώρω! Δώσε μου εκείνη τη βίτσα!

Ο κίνδυνος ήταν άμεσος. Η βίτσα μαστίγωνε κιόλας τον αέρα.

– Θεούλη μου! Κοίτα πίσω σου, θείτσα!

Η ηλικιωμένη γυναίκα έκανε στροφή και μάζεψε τα φουστάνια της.

Την ίδια στιγμή ο μικρός όρμησε σαν πουλί έξω, σκαρφάλωσε στο φράχτη κι εξαφανίστηκε.

Η θεία του –η θεία Πόλλυ– στάθηκε μια στιγμή ξαφνιασμένη και ύστερα ξέσπασε σε γέλιο.

– Να πάρει η ευχή! Ποτέ δεν θα μάθω τα κόλπα του! Κι όμως, ύστερα από τόσα και τόσα, δεν θα έπρεπε να γελαστώ και τούτη τη φορά. Μα τι τα θες; Γέρικο γαϊδούρι δεν αλλάζει περπατησιά. Κι έπειτα, δεν κάνει δυο μέρες στη σειρά το ίδιο κόλπο. Πώς λοιπόν να μαντέψω τι σόι μηχανή έχει στήσει; Φαίνεται πως ξέρει πώς και πότε μπορεί να με κάνει να στρέψω για μια στιγμή αλλού την προσοχή μου ή να με κάνει να γελάσω. Και τότε... δεν είμαι ικανή να του δώσω ούτε μια ξυλιά. Θαρρώ όμως πως έτσι δεν είμαι εντάξει με το Θεό! «Ο φειδόμενος της βακτηρίας αυτού, ου φιλεί τον εαυτού υιόν» λέει η Αγία Γραφή. Το ξέρω. Πρέπει να μεταχειρίζομαι συχνά το ραβδί μου στη ράχη του, γιατί είναι γεμάτος ελαττώματα. Μα δεν αντέχω να χτυπήσω το παιδί της μακαρίτισσας της αδερφούλας μου. Βάζω στοίχημα πως το απόγευμα θα κάνει σκασιαρχείο. Για τιμωρία, θα αναγκαστώ να τον βάλω αύριο να δουλέψει.

Πραγματικά, ο Τομ έπαιζε όλο το απόγευμα. Πέρασε όμορφα. Δεν γύρισε σπίτι παρά την ώρα που θα βοηθούσε τον Τζιμ –τον μικρό μαύρο– να πριονίσει τα ξύλα για την επομένη και να κόψει τα προσανάμματα για να ετοιμάσουν το δείπνο. Έτσι, πρόλαβε να πει στον Τζιμ τις περιπέτειές του, ενώ το νεγράκι έκανε περισσότερη δουλειά. Ο ετεροθαλής αδελφός του Τομ, ο Σιντ, είχε κιόλας τελειώσει τη δουλειά του, γιατί ήταν ήσυχος παιδί και δεν του άρεσαν οι αταξίες και οι τρέλες.

Ενώ ο Τομ δειπνούσε, η θεία Πόλλυ τον ρωτούσε διάφορα πράγματα προσπαθώντας να του αποσπάσει αποκαλύψεις για τα πάντα. Φανταζόταν πως ήταν καλή διπλωμάτισσα και θεωρούσε τις πιο απλές ερωτήσεις της θαύματα πονηριάς.

— Έκανε ζέστη στο σχολείο, Τομ; τον ρώτησε.

— Ναι.

— Δεν επιθύμησες να πας λίγο για κολύμπι;

Ο Τομ ένιωσε κάποια ανησυχία. Μια υποψία γεννήθηκε στο μυαλό του. Κοίταξε ερευνητικά το πρόσωπο της θείας Πόλλυ, μα δεν κατάφερε να διαβάσει τίποτα σ' αυτό.

— Όχι... όχι ιδιαίτερα.

Η θεία του άπλωσε το χέρι κι έπιασε το πουκάμισό του.

— Κι όμως, δεν είσαι πολύ ζεστός, παρατήρησε.

Μα στο πείσμα της, ο Τομ μυρίστηκε τώρα πια προς τα πού τραβούσε η ανάκριση της θείας του και την πρόλαβε προτού συνεχίσει:

— Βρέξαμε στη βρύση τα κεφάλια μας. Το δικό μου είναι ακόμη βρεγμένο.

Η θεία Πόλλυ στενοχωρήθηκε γιατί δεν είχε προσέξει ως τότε την ενοχοποιητική αυτή απόδειξη. Έπειτα όμως της ήρθε καινούρια έμπνευση:

— Τομ, μήπως ξήλωσες το γιακά του πουκαμίσου σου για να δροσίσεις το κεφάλι σου; Ξεκούμπωσε το σακάκι σου να δω.

Κάθε ανησυχία έσβησε από το πρόσωπο του Τομ. Ξεκούμπωσε το σακάκι του και φάνηκε ο γιακάς του.

– Ας είναι! Ήθελα να βεβαιωθώ αν το έσκασες πάλι από το σχολείο και πήγες για κολύμπι. Ξέρω πως είσαι παμπόνηρη αλεπού, καθώς λένε.

Ήταν λυπημένη, γιατί η εξυπνάδα της δεν έφερε αποτέλεσμα, αλλά και χαρούμενη, γιατί ο Τομ φαινόταν για μια φορά τόσο πειθαρχικός.

Ξάφνου, μίλησε ο Σίντνεϋ.

– Θαρρώ πως του είχατε ράψει το γιακά του με άσπρη κλωστή, ενώ τώρα είναι ραμμένο με μαύρη.

– Βέβαια! Το έραψα με άσπρη!... Τομ!

Μα ο Τομ δεν περίμενε τη συνέχεια. Καθώς έβγαине από την πόρτα, φώναξε:

– Σίντυ! Θα σου τις βρέξω!

Όταν πια βρέθηκε σε ασφαλισμένο μέρος, ο Τομ εξέτασε δυο μεγάλες βελόνες καρφίτσωμένες στην ανάποδη του σακακιού του. Γύρω τους ήταν τυλιγμένη κλωστή – στη μια άσπρη, στην άλλη μαύρη.

Ποτέ η θεία δεν θα το πρόσεχε, έτσι και δεν της το έλεγε ο Σιντ, σκέφτηκε ο Τομ. Να πάρει η οργή! Η θεία μου χρησιμοποιεί πότε άσπρη και πότε μαύρη κλωστή. Μπερδεύομαι. Μα, έννοια σου! Θα τον κανονίσω τον Σιντ!

Ο Τομ δεν ήταν το ιδανικό αγόρι του χωριού. Αυτό τον τίτλο τον έφερε κάποιος άλλος, που ο Τομ δεν τον χώνευε.

Μέσα σε δύο λεπτά είχε ξεχάσει όλες τις στενοχώριες του. Όχι βέβαια γιατί τον βάραιναν λιγότερο απ' όσο θα βάραιναν έναν άντρα οι δικές του, αλλά γιατί κάποια καινούρια ασχολία τον απορροφούσε. Είχε μάθει,

πριν από λίγο, από έναν νέγρο, έναν σπουδαίο τρόπο σφυρίγματος και ήθελε να μείνει μονάχος για να τον δοκιμάσει. Το σφύριγμα αυτό έμοιαζε με το κελάδημα των πουλιών και για να το πετύχεις έπρεπε συχνά πυκνά, ενώ σφύριζες, να ακουμπάς τη γλώσσα στον ουρανίσκο.

Με αρκετές προσπάθειες, ο Τομ το πέτυχε τέλεια και σε λίγο κατηφόριζε χαρούμενος το δρόμο. Ένωθε σαν αστρονόμος που είχε ανακαλύψει καινούριο πλανήτη.

Καθώς τα καλοκαιριάτικα δειλινά αργεί να έρθει το βράδυ, δεν είχε ακόμη σκοτεινιάσει. Ξάφνου, βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο μ' έναν ξένο – μια τρίχα ψηλότερό του. Κάθε νεοφερμένος, κάθε ηλικίας και φύλου, αποτελούσε κάτι το αξιοπερίεργο στο φτωχό χωριουδάκι του Σεντ Πίτερσμπουργκ.

Το αγόρι αυτό ήταν καλοντυμένο – πιο καλοντυμένο απ' όσο ταίριαζε σε καθημερινή. Το καπέλο του ήταν άλλο πράγμα. Η σφιχτοκουμπωμένη ζακέτα του ήταν ολοκαίνουρια και καθαρή, όπως και το παντελόνι του. Φορούσε παπούτσια – αν και ήταν Παρασκευή. Φορούσε ακόμα και μια φανταχτερή κορδέλα για γραβάτα. Όλα πάνω του έδειχναν πως ερχόταν από πόλη, κι αυτό ενοχλούσε τον Τομ.

Όσο κοίταζε αυτό το «κομψοτέχνημα», τόσο περισσότερο νευρίαζε. Κι όσο έβλεπε τα καθαρά, καινούρια ρούχα του άλλου, τόσο τα δικά του του φαίνονταν σκέτη κουρελαρία.

Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος άνοιξαν το στόμα τους. Αν

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΟΜ ΣΟΓΙΕΡ

ο ένας έκανε ένα βήμα, έκανε κι ο άλλος, πάντα όμως πλάγια, μένοντας συνέχεια αντιμέτωποι.

Κάποτε μίλησε ο Τομ.

– Μπορώ, αν θέλω, να σε δείρω, τον φοβέρισε.

– Για κόπιασε!

Σώπασαν. Έπειτα ο Τομ είπε:

– Πώς σε λένε;

– Δεν σε αφορά!

– Άμα θέλω, σε κάνω και το λες.

– Και τι περιμένεις;

– Μπορώ να σε δείρω με το ένα χέρι.

– Γιατί λοιπόν δεν το κάνεις;

– Θα το κάνω αν με νευριάσεις!

– Σώπα, καημένε! Έχω δει πολλούς σαν κι εσένα!

– Βουτυρομπεμπέ! Τι γελοίο καπέλο είναι αυτό;

– Αν σου βαστά, άγγιξέ το και θα δεις τι θα πάθεις.

– Παχιά λόγια λες!

– Κι εσύ άλλο τόσο.

– Είσαι παλικάρι της φακής.

– Κάνε ένα βήμα προς το μέρος μου, αν τολμάς.

– Αν δεν συμμαζευτείς, θα σου πετάξω μια κοτρόνα στο κεφάλι.

– Γιατί δεν το κάνεις; Φοβάσαι;

– Όχι!

Σώπασαν πάλι κι εξακολούθησαν να αγριοκοιτάζονται και, βήμα βήμα, να κόβουν βόλτες ο ένας γύρω από τον άλλο.

– Φεύγα αποδώ! είπε στο τέλος ο Τομ.

– Εσύ να φύγεις.

– Δεν θα σου περάσει!

– Ούτε εσένα.

– Γελίεσαι! φώναξε ο Τομ.

Έσυρε με το μεγάλο του δάχτυλο μια γραμμή στο έδαφος.

– Αν τυχόν δρασκελίσεις αυτή τη γραμμή, θα σου δώσω τόσο ξύλο, που δεν θα μπορείς να σταθείς στα πόδια σου.

Ο ξένος διάβηκε αμέσως αυτή τη γραμμή.

– Εμπρός, λοιπόν! Αφού το λες, κάν' το!

– Μην με νευριάζεις περισσότερο.

– Είπες πως θα με δείρεις. Γιατί δεν το κάνεις;

Μέσα σε ένα δευτερόλεπτο τα δυο παιδιά αρπάχτηκαν και κυλίστηκαν στο χώμα. Ένα ολόκληρο λεπτό τραβούσε ο ένας τα μαλλιά του άλλου, ξέσχιζε ο ένας τα ρούχα του άλλου, γρατσουνούσε ο ένας τον άλλο και αντάλλασαν γροθιές. Κι έτσι τυλίγονταν με δόξα και σκόνη. Κάποτε ξεμπλέχτηκαν κάπως και μέσα στο σύννεφο της σκόνης, ο Τομ ξεπρόβαλε καθισμένος καβάλα στον αντίπαλό του, σφυροκοπώντας τον με τις γροθιές του.

– Ζήτα συγγνώμη! του είπε.

Το άλλο αγόρι πάλευε να ελευθερωθεί. Έκλαιγε, από λύσσα περισσότερο.

– Φώναξε συγγνώμη! Ξαναείπε ο Τομ συνεχίζοντας το μπουνίδι.

Επιτέλους, ο ξένος έβγαλε ένα πνιχτό «συγγνώμη!» και ο Τομ τον άφησε.

— Να προσέχεις άλλη φορά καλύτερα με ποιον θα αρπάζεσαι, είπε ο Τομ.

Ο άλλος κίνησε να φύγει, τινάζοντας τα ρούχα του, κλαίγοντας και ρουφώντας τη μύτη του. Πότε πότε γύριζε το κεφάλι του και κουνώντας το απειλητικά, έλεγε στον Τομ: «Θα δεις τι θα πάθεις αν σε ξανασυναντήσω άλλη φορά».

Ο Τομ γέλασε κοροϊδευτικά και απομακρύνθηκε κορδωμένος.

Μόλις όμως γύρισε τη ράχη, ο ξένος άρπαξε μια πέτρα, του την πέταξε και τον πέτυχε ανάμεσα στους ώμους. Αμέσως μετά, το έβαλε στα πόδια σαν λαγός.

Ο Τομ κυνήγησε το ύπουλο αγόρι ως το σπίτι του, κι έτσι ανακάλυψε πού έμενε. Στάθηκε λοιπόν έξω από το φράχτη προκαλώντας τον να βγει. Μα εκείνος στεκόταν πίσω από το παράθυρο, κάνοντας μορφασμούς, ώσπου στο τέλος παρουσιάστηκε η μητέρα του ξένου και αποκάλυψε τον Τομ «κακό και ανάγωγο παιδί».

Ήταν πολύ αργά όταν γύρισε στο σπίτι του εκείνη τη βραδιά. Αφού όμως σκαρφάλωσε με μύριες προφυλάξεις από το παράθυρο, ανακάλυψε πως του είχαν στήσει παγίδα. Ποιος; Η θεία του!

Κι όταν εκείνη είδε σε ποια κατάσταση βρίσκονταν τα ρούχα του, η απόφασή της να τον καταδικάσει να περάσει τη σαββατιάτικη αργία με περιορισμό και καταναγκαστική εργασία έγινε ακλόνητη.

Οι περιπέτειες του Τομ Σόγιερ

Ο Τομ Σόγιερ είναι ορφανός και ζει μαζί με τη θεία του Πόλλυ στο Μιζούρι, κοντά στον ποταμό Μισσισιπή.

Ζωηρός και ατίδασος, προσπαθεί να αποφύγει το σχολείο και την πειθαρχία, ενώ θέλει να ζήσει μαγευτικές περιπέτειες. Παρέα με τον Χακ Φινν, τον καλύτερό του φίλο, μπλέκονται σε διασκεδαστικές και γοητευτικές ιστορίες, σκαρώνουν φάρσες, παίζουν τους πειρατές, τους Ινδιάνους, υποδύονται τους εξερευνητές και ψάχνουν για χαμένους θησαυρούς.

Τι θα συμβεί, όμως, όταν μια μέρα ο Τομ και η Μπέκυ, το κορίτσι που προσπαθεί να κερδίσει, χάνονται σε μια μεγάλη σπηλιά; Ποιο είναι το μυστικό που κρύβει μέσα στο σκοτάδι της;

Πότε ξεκαρδιστικό και πότε συγκινητικό, το έξοχο αυτό μυθιστόρημα προβάλλει με θαυμαστό τρόπο το αίσθημα ευθύνης και τη γενναιότητα ενός ατίδασου, σκανδαλιάρικου αλλά και καλόκαρδου παιδιού.

www.minoas.gr

9 786180 261530
ISBN 978-618-02-6153-0

ΚΩΔ. 16685